Де на твердиню скелі напролом
Прибій жбурляє хвиль гримучі брили,
Там чайка-цяточка прудкі розп'яла крила,
Зліта і падає, черкаючи крилом

Розгойдану, збурунену стихію
І знов шуга в незайману блакить,
То мерехтить вона, то завмира на мить,
То грається поривом вітровію.

Летить вона — мій невловимий смуток,
Ячить і схлипує — малечий давній біль —
У блисках сонць, у переблисках хвиль
Тепла і лету білоперий жмуток.

Залинь ти, чайко, в безвість неозору,
Де хмари й хвилі обрії змели,
Так хочеться моїй душі простору
Й хистким ногам опори на землі.